



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **N. V. V.**, zastoupený JUDr. Janem Jasou, advokátem se sídlem Jaltská 7, Karlovy Vary, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2015, č. j. CPR-15095-2/ČJ-2015-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2015, č. j. 17 A 45/2015 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 10. 4. 2015, č. j. KRPK-8763-49/ČJ-2015-190026-KV. Správní orgán prvního stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobci podle tohoto rozhodnutí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu jednoho roku.

[2] Žalobce disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ode dne 22. 7. 2012 do 21. 7. 2014. Dne 10. 7. 2014 podal žádost o jeho prodloužení. Řízení o této žádosti však bylo zastaveno usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky v Plzni, ze dne 31. 10. 2014, č. j. OAM-30262-23/DP-2014, protože ji žalobce nepodal v zákonem stanovené lhůtě. Proti rozhodnutí o zastavení řízení žalobce podal opožděné odvolání spolu s žádostí o prominutí zmeškání lhůty, které nebylo vyhověno. Proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty žalobce opět brojil odvoláním, o němž v době rozhodování žalované ještě nebylo rozhodnuto. Podle žalované však nešlo o předběžnou otázku ve smyslu § 57 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Poté, co rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci, správní orgán prvního stupně vydal žalobci výjezdní příkaz s platností do 13. 1. 2015. Žalobce však z území České republiky nevycestoval. Správní orgán prvního stupně mu proto vydal další výjezdní příkaz s platností do 27. 1. 2015. Ani v tomto případě žalobce nevycestoval. Tím naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, protože pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované u Krajského soudu v Plzni. Namítal, že řízení o jeho správním vyhoštění mělo být přerušeno do doby, než bude s konečnou platností vyřešena otázka jeho povolení k pobytu v České republice. Rozhodnutí žalované proto bylo předčasné. Mohlo by stále dojít k tomu, že mu bude prodlouženo pobytové oprávnění a současně bude muset vycestovat na základě uloženého správního vyhoštění. Uvedl, že žije ve společné domácnosti se svojí družkou, která má čtyři nezletilé děti, na jejichž výchově a výživě se aktivně podílí.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Námitka předčasnosti rozhodnutí žalované není důvodná. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, prvotním je rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek ze dne 3. 8. 2012, č. j. 6 Ans 7/2012 - 35). Obecně platí, že pokud cizinec uspěje se svou žádostí o prodloužení pobytového oprávnění a následně je mu uloženo správní vyhoštění, pak musí po splnění všech zákonných požadavků opustit území České republiky (§ 62 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Jestliže tedy paralelně probíhá řízení o vyhoštění cizince podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, jehož výsledkem může být správní vyhoštění cizince, je namístě, aby správní orgán rozhodující o udělení povolení k dlouhodobému pobytu vyčkal na výsledek řízení o správním vyhoštění. Ani další námitka žalobce týkající se soužití s jeho družkou není důvodná. Správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova rodinného života. Ani neuvedl jména dětí jeho družky, jejich skutečný počet a nepřiblížil, jakým způsobem se podílí na jejich výchově. Údajně společně žili v K. V. v bydlíšti žalobce, přestože jeho družka má trvalý pobyt ve F. L. – H. L. a žádnou trvalou změnu svého pobytu nenahlásila. Na podporu svých tvrzení ani nepředložil žádný důkaz. Podle soudu proto nejde o dlouhodobé a intenzivní soužití. Žalobce nemůže očekávat, že jeho protiprávní jednání bude tolerováno s ohledem na jeho údajnou současnou rodinu. Jde k jeho tíži, že nepodnikl potřebné kroky k legalizaci svého pobytu v České republice.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které se opírá se o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu spolu s vrácením věci k dalšímu řízení.

[6] Správní orgány i krajský soud nevzaly v úvahu jeho tvrzení o podaném odvolání proti usnesení o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty. Žalobce v rámci podané žaloby požadoval, aby řízení bylo přerušeno do doby, než bude s konečnou platností rozhodnuto ve věci jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. V tomto řízení byla posuzována předběžná otázka důležitá pro probíhající soudní řízení.

[7] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud opomenul některé skutečnosti týkající se jeho zapojení do občanské společnosti a rodinného života s jeho družkou a jejími dětmi. Na jejich výchově a výživě se aktivně podílí. Soud pouze uvedl, že mají každý odlišnou adresu bydliště a rodinným životem stěžovatele se blíže nezabýval. Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[8] Žalovaná pouze odkázala na své vyjádření k žalobě a vyjádřila souhlas s napadeným rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přípustná. Její důvodnost Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Stěžovatel namítá, že řízení o jeho žalobě mělo být přerušeno do konečného rozhodnutí ve věci jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Krajský soud ve svém odůvodnění odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ke vztahu řízení o správním vyhoštění a řízení o povolení k dlouhodobému pobytu uvedl, že *„řízení o vyhoštění představuje řízení o předběžné otázce ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu. Cílem správního řízení, jehož předmětem je žádost cizince o získání povolení k dlouhodobému pobytu, je podle názoru Nejvyššího správního získat právní titul, na základě něhož bude cizinci umožněno legálně pobývat na území České republiky, přičemž správní orgán z tohoto důvodu zkoumá naplnění všech zákonných podmínek podle právního řádu České republiky. Cílem řízení o správním vyhoštění je rovněž rozhodnout o oprávnění cizince pobývat na území České republiky s tím, že výsledkem tohoto řízení je oprávnění, na základě něhož orgány veřejné moci mohou donutit cizince opustit území České republiky. Jestliže probíhá paralelně správní řízení o vyhoštění cizince podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, jehož výsledkem může být rozhodnutí o správním vyhoštění, je na místě, aby žalovaný rozhodující o udělení povolení k dlouhodobému pobytu vyčkal na výsledek řízení o správním vyhoštění. Obě správní řízení se totiž vyjadřují fakticky k téže právní otázce, a to, zda může cizinec na území České republiky legálně pobývat či nikoli. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2012, č. j. 6 Ans 7/2012 - 35).*

[11] První senát Nejvyššího správního soudu má značné pochybnosti o správnosti tohoto „paušálního“ řešení vztahu obou správních řízení. Není logické, aby jediným důsledkem cizincovy snahy o legalizaci pobytu v České republice bylo nutně správní vyhoštění, a to bez toho, aby nejprve byla posouzena jeho žádost o povolení k pobytu. V posuzované věci je ale podstatné, že řízení o prodloužení povolení k pobytu (zastavené usnesením ze dne 31. 10. 2014) bylo v době rozhodnutí žalované (7. 7. 2015) dávno pravomocně skončeno. Odvolání stěžovatele na tuto skutečnost nemělo vliv. Nemělo totiž odkladný účinek, protože jej stěžovatel nepodal včas (§ 85 odst. 1 správního řádu). Podle Nejvyššího správního soudu proto nebylo nutné řízení o správním vyhoštění (a o žalobě proti rozhodnutí žalované) přerušovat, jak požadoval stěžovatel. Jeho námitka, že došlo k porušení procesních povinností správních orgánů a krajského soudu, pokud řízení nepřerušily, je proto nedůvodná.

[12] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud opomenul některé skutečnosti týkající se jeho zapojení do občanské společnosti a rodinného života s jeho družkou a jejími dětmi. Pouze uvedl, že mají každý odlišnou adresu bydliště a rodinným životem stěžovatele se blíže nezabýval. Podle Nejvyššího správního soudu tím stěžovatel ovšem značně zjednodušuje, jak se ve skutečnosti krajský soud s příslušnými žalobními body vypořádal. Přiměřenosti správního vyhoštění vůči rodinnému životu se zabýval. Je pravdou, že mohl zřetelněji pracovat s kritérii přiměřenosti vyplývajících z § 174a zákona o pobytu cizinců či z judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu (viz zejména rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006 ve věci *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58; z judikatury Nejvyššího správního soudu srov. např. rozsudek ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42; či ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41). Stěžovatel ovšem také nebyl dostatečně konkrétní, jestliže některé základní informace (např. jména dětí, na jejichž výchově se podílí, a způsob jeho podílení se) netvrdil a ani neprokázal. Z jím uvedených obecných tvrzení skutečně neplyne, že by jeho rodinný život byl na takové úrovni, že by jeho ochrana musela převážet nad veřejným zájmem na jeho jednoletém vyhoštění. Jak ostatně zdůraznil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu: „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.*“ (viz rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Způsob vypořádání příslušných žalobních bodů krajským soudem tato východiska naplňuje. Daná kasační námitka proto taktéž není důvodná.

[13] Poslední námitkou stěžovatele je, že krajský soud vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K tomu ho ovšem zavazuje § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého platí, že „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ V posuzované věci krajský soud nemusel v důsledku případného zhoršení situace, ke kterému by v dané zemi došlo až po vydání rozhodnutí správního orgánu, prolamovat pravidlo plynoucí z § 75 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na zásadu *non-refoulement*, tj. povinnost státu nevyhostit jednotlivce do země, kde by mu hrozilo ohrožení života či mučení nebo nelidské a ponižující zacházení (viz v rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 Azs 119/2014 - 43; ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65; ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 13; či ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27 aj.).

K uvedenému zhoršení situace totiž v zemi původu stěžovatele nedošlo a sám stěžovatel ani podobné skutečnosti netvrdil. Tato kasační námitka není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[15] O náhradě nákladů tohoto řízení rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jejím případě rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu